

«Γύναι, τι κλαίεις;»

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πως μπορεί να μην κλάψει κανείς μπροστά στο θάνατο; Πως να αποφύγει τα δάκρυα και να συγκρατήσει τον πόνο της ψυχής του μπροστά στον αποχωρισμό αγαπημένων προσώπων; Και όταν ο θάνα-τος οδηγεί στον τάφο όχι οποιονδήποτε άνθρωπο, αλλά το γλυκύτατο Ιησού, τον αναμάρτητο Διδάσκαλο, τον ύψιστο και φιλεύσπλαγχνο ευεργέτη, είναι δυνατόν να μην κλαίει κανείς;

Γι' αυτό και η Μαρία η Μαγδαληνή, αφού έκλαψε ενώπιον του σταυρού του Κυρίου προηγουμένως, κλαίει και τώρα μπροστά στο αδειανό μνημείο, που δέχθηκε τη ζωή του κόσμου. Πως, λοιπόν, να μην απορήσει στην ερώτηση των αγγέλων «γύναι τι κλαίεις;» (Ιω. Κ' 13).

Τι έπρεπε να κάνει; Αυτή δε λογαριάζει κινδύνους. Αυτή υπερπήδησε μεγάλες δυσκολίες. Αυτή παραμέρισε τα πάντα για να φθάσει μέχρι του τάφου. Αυτή, μαζί με τις άλλες Μυροφόρες, ξόδευσε χρήματα πολλά, και αγόρασε αρώματα μέ τα οποία θα άλειβε άγιο και καταπληγωμένο Σώμα του Διδασκάλου. Και Τώρα, που στέκει μπροστά στο μνημείο, τι βλέπει; Ο τάφος κενός! Και ο Κύριός της απών; Ποιός Τον πήρε; Που Τον έβαλαν; Η αγωνία σφίγγει την καρδιά της. Τα δάκρυα αναβλύζουν άφθονα από τα μάτια της. Οι λυγμοί τη συνταράσσουν ολόκληρη. Τη στιγμή ακριβώς αυτή ακούει από τους ουράνιους επισκέπτες της γης. «Γύναι, τι κλαίεις;» Ήταν δυνατό να μην κλάψει;

Τι κάνουμε εμείς μπροστά στο νεοσκαμμένο τάφο αγαπητών μας προσώπων. Τι κάνουν οι άνθρωποι μπροστά στο μνήμα του θανάτου; Κλαίνε και θρηνούν. Κλαίει η μητέρα το θάνατο αγαπημένου παιδιού. Κλαίει ο σύζυγος τη σύντροφο της ζωής του, που έφυγε νωρίς από τον κόσμο αυτό. Κλαίνε τα παιδιά τον πρόωρο θάνατο αγαπητών τους γονέων. Κλαίνε όλοι οι άνθρωποι μπροστά στο θάνατο. Γιατί είναι σκληρό πράγμα ο θάνατος. Είναι κτύπημα οδυνηρό η απώλεια αγαπημένων προσώπων. Ποιά θέση μπορεί νάχει στις τέτοιες περιπτώσεις η ερώτηση; «Τι κλαίεις;»

Και όμως! Από εκείνης «της μιάς των Σαββάτων» τα πράγματα αλλάζουν. Και το ερώτημα «τι κλαίεις;» έχει πλέον τη θέση του, έχει έννοια και ουσία, αν τη στιγμή που άκουε από τους αγγέλους την ερώτηση αυτή η Μαρία γνώριζε τι ακριβώς είχε συμβεί εκείνο το εξαιρετικό πρωϊνό· αν μάθαινε ποιο εκπληκτικό γεγονός είχε δραματισθεί, λο-γος για θρήνο δε θα υπήρχε πια, αλλά χαρά και αγαλλίαση θα γέμιζε την ψυχή της.

Ξαφνικά όμως ακούει την ίδια φράση από άλλο στόμα. Τώρα «τι κλαίεις;» δεν το λένουν άνθρωποι, ούτε άγγελοι. Το απευθύνει ο Νικητής του θανάτου, ο αρχηγός της ζωής, ο Χριστός. Και στο στόμα Του το ερώτημα αυτό γίνεται γλυκεία μουσική, γίνεται ελπίδα, γίνεται χαρά και παρηγοριά θεϊκή.

Δείτε τη Μαρία. Μόλις ανεγνώρισε ότι εκείνος, που τη ρωτούσε γιατί κλαίεις, είναι ο αναστημένος Ιησούς, αλλάζει μονομιάς. Σταματά τα κλάματα. Σκουπίζει τα δάκρυά της. Σταματά τους θρήνους. Και χαίρεται και σκιρτά και πλημμυρίζει από ευφροσύνη. «Ραβουνί, ο λέγεται, διδάσκαλε» ανακράζει, και πέφτει στα πόδια Του.

Από τη στιγμή εκείνη η Μαρία δε γνωρίζει τίποτε άλλο, παρά τη χαρά Αναστάσεως
• και μεταφέρει στους μαθητές το μήνυμα της μεγάλης νίκης κατά του θανάτου.

Γιατί κλαις, λοιπόν, χριστιανέ; Γιατί θρηνείς απαρηγόρητα το θάνατο των προσφιλών σου; Γιατί πιέζεσαι από το βαρύτατο πένθος; Από το θάνατο ανέτειλε πια η ζωή. Από τον τάφο έλαμψε πια η ελπίδα. Από την Ανάσταση ξεπήδησε η χαρά. Γιατί κλαις; Ανέστη Χριστός! Επομένως ο θάνατος εκμηδενίσθηκε. Ο Άδης νεκρώθηκε. Η ζωή και η αφθαρσία ανέτειλε για τους ανθρώπους, ο Χριστός ο Θεός μας.

«Οι μή έχοντες ελπίδα» (Εφεσ. Β 12) μπορούν να κλαίνε μέ πικρό θανάσιμο κλάμα. Γιατί τι μπορούν να ελπίζουν; Η ελπίδα, που δίνει ο Χριστός δεν υπάρχει γι' αυτούς. Γιατί δεν Τον πιστεύουν. Δεν Τον θέλουν. Δεν Τον παραδέχονται ως Σωτήρα και Λυτρωτή τους.

Εσύ όμως, ο πιστός, ο χριστιανός, έλπιζε και παρηγορήσου. Στρέψε τα μάτια της ψυχής σου προς το λαμπρό και ζωηφόρο φως της Αναστάσεως και κοίταξε εκεί πέρα τη ζωή, που δεν τελειώνει ποτέ. Είναι η αιωνία ζωή κοντά στον αναστημένο Νικητή, που κατάργησε το θάνατο και χάρισε στους οπαδούς Του την ανάσταση και την αθανασία. Σ' εκείνους τη ζωή, την ολόλαμπρη μέσα στο φως της Αναστάσεως, θα συναντήσεις τους δικούς σου, για να ζήσεις μαζί τους αιωνίως.

Αρχιμ. Καλλίστρατος Ν. Λυράκης

Ιεροκήρυκας Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Τεύχος 141